

Verkort verslag van de reis naar de Filippijnen februari 2013

Op 8 februari zijn Karen van de Wal en Bas Doorduyn naar de Filippijnen geweest.

Het doel van de reis was

1 om gezamenlijk met het bestuur van PAKAIN (dat is de associatie die daar alle zaken moet beheren) te evalueren wat er de laatste maanden is gebeurd en hoe we verdere verbeteringen kunnen aanbrengen.

2 om de ziekenhuizen te bezoeken en weten wat we daar nog voor kunnen betekenen

3 naar de school in Tumamak-Villaba waar wij onze medewerking geven om gezamenlijk met de schoolleiding en regionale overheid een technische afdeling aan de school toevoegen waar op lager niveau technisch onderwijs gegeven kan worden (vergelijkbaar met hier een LTS)

4 en als laatste maar niet het onbelangrijkste naar Sambulawan.

Karen is een week gebleven en Bas twee weken.

Gedurende de eerste twee dagen gesprekken gehad met de bestuurleden apart en aan het eind een gezamenlijke vergadering.

Het bestuur is samengesteld uit de volgende personen

De voorzitter de heer Edelo Amit wonend in Cassili-on en is daar de dorpsoudste (baranqua captain). De secretaris de heer Carlito Paloma wonend in Palompon en gepensioneerd secretaris van het ziekenhuis in Palompon. En verder de heer Edmundo Albercito uit Villaba en tot verleden jaar hoofd van de lagere school in Sambulawan als lid, en Bas Doorduyn als penningmeester en Karen van de Wal als lid.

Normaal was er een vervanger voor Bas doorduyn als hij niet in de Filippijnen was (tot verleden jaar was dat Analea Perez uit Ormoc.

Maar zij is een jaar geleden gestopt en nu heeft voorlopig Carlito deze taak er bij gehad.

Wij kwamen al snel tot de conclusie dat de communicatie tussen de leden onderling niet altijd vlekkeloos verliep en wij ook niet mogen vergeten dat we met een andere cultuur te maken hebben waar andere regels gelden.

Als voorbeeld het volgende.

Verleden jaar hebben we afgesproken dat er iedere maand vergaderd moest worden waar ook alle financiën besproken moesten worden.

De voorzitter zag daar het nut niet van in dus werd er minder vergaderd.

Maar de voorzitter moet de vergadering bijeen roepen en daar mag de secretaris niet doen en mag zich daar eigenlijk niet mee bemoeien. (Bij ons beginnen we de voorzitter dan wel tot de orde te roepen maar dat kan daar niet)

Na deze dagen was het voor ons duidelijk dat er geschaafd en bijgestuurd moest worden dat het bestuur niet optimaal alle zaken bestuurde. Maar de manieren van communicatie en afstanden is daar ook debet aan.

In de eerste vergadering die we daar hadden is daar heel duidelijk over gesproken en is het besluit genomen dat Bas en Karen hier een oplossing voor gingen zoeken.

Wij zijn dan ook naar onze raadgever toegegaan in Ormoc de heer Ari Larrazabal notaris en advocaat die ons de laatste jaren vaak advies en raad geeft in allerlei zaken.

Wij kwamen met elkaar tot de conclusie dat er een persoon bij moest komen die Carlito zou verlossen van de financiën en die de gelegenheid moet hebben om regelmatig naar Sambulawan toe te gaan en tevens om de voorzitter te adviseren wat wel of niet kan.

En nu komt het wat we al vaker bij de hand gehad hebben. Want hoe lossen twee kaaskoppen dat even op in de Filippijnen.

Het geluk werd ons enkele dagen later voorzichtig in de schoot geworpen toen we op de school in Tumamak hierover aan het praten waren hierover.

De directeur van de technische afdeling de heer Ulysses Corpiz zoon van de heer William Corpiz die algemeen directeur is van het gehele scholencomplex, verklaarde zich bereid om dit voor ons te doen.

Zo konden we voor dat Karen weer zou vertrekken weer een vergadering bijeen roepen om de punten op de i te zetten en een duidelijke taakverdeling te regelen.

Op die vergadering is het volgende beslist.

Edelo blijft voorzitter en zorgt voor de dagelijkse leiding in Sambulawan.

Ulysses gaat regelmatig naar Sambulawan en daar kan Edelo alles met hem bepraten en Ulysses bereid dit voor en zorgt voor de begrotingen en brengt die in de eerstvolgende vergadering. Carlito verzorgt de notulen en via zijn rekening komen de benodigde gelden nadat Karen en Bas hun fiat hebben gegeven.

We hadden ook een aantal andere zaken al op de rails staan om af te werken.

Zoals de schuld die Mevr. Leah Bonite bij ons had en die haar laatste delen maar niet terug betaalde en iedere keer met smoesjes aankwam.

Er moest nu toch een voorbeeld gesteld worden omdat dan ook anderen dit zouden kunnen volgen.

Maar onze advocaat wist dit simpel op te lossen door een dreigbrief te schrijven en mede doordat Karen via facebook in contact kwam met Mersa Ugsang onze eerste penningmeester en die verteld werd dat we met een dreigbrief bezig waren was dit probleem binnen twee dagen geheel opgelost. Nu is onze huurder ook gewaarschuwd dat niet alles maar kan bij ons Verder zijn we div. malen naar Sambulawan geweest maar dat waren geen makkelijke ritjes en wandelingen wegens de regen en de modderige wegen. Dat resulteerde in het inlassen van een extra rustdag omdat ons lichaam hier even niet tegen kon.

We zijn op die manier ook nog eens 2,5 km naar de school gebaggerd en daar een gesprek gehad met het nieuwe hoofd. Die vroeg ons om rugtasjes voor de nieuwe lichte kinderen die in juni na de vakantie naar school komt. Dit is een mooi project voor de KND

Over het algemeen waren we tevreden over wat we te zien kregen.

Hebben ook de cijferlijsten bekeken van de drie studenten die naar het HBO gaan en deze zagen er prima uit.

Ook de laatste week div. malen naar Sambulawan geweest tesamen met Ulysses en zijn vader

De eerst keer dat Ulysses meeding had hij twee heren bij hem die beiden landbouwkundigen waren en die hem zullen adviseren over de rijstvelden in Sambulawan.

Bij terugkomst in Tumamak waren beide het er over eens dat er meer opbrengst uit de rijstcultuur te halen was.

Toen de heer Corpiz Sr er zich mee bemoeide bleek die van huis uit ook landbouwkundige te zijn en werd besloten dat hij de volgende dag met ons meeding naar Sambulawan om zich zelf te overtuigen of het klopte wat beide heren ons verteld hadden

Maar ook nog voor een ander doel waar we de laatste week al regelmatig met hem besproken hadden.

Zijn streven is het om in Sambulawan een dependance op te zetten voor leerlingen uit de onderbouw van de middelbare school.

Dat betekend dan dat die kinderen in Sambulawan naar school kunnen gaan wat voor de ouders een verlichting betekent omdat het de reiskosten niet hoeft te betalen.

Wij hebben hem als tegenprestatie ons gebouw aangeboden en toen hij dit gebouw bekeken had was hij er zeer tevreden mee.

Wat de rijstcultuur aanging Hij deelde de mening voor de volle 100% dat bij een goede leiding en controle er meer opbrengst is te verwachten uit de rijstvelden die ons eigendom zijn.

Afgesproken dat wij bij een volgend bezoek hierop terug zullen komen daar de velden voor nog 2 jaar verhuurd zijn.

Er was toch ook nog negatief nieuws Op een gedeelte van de heuvel die wij bezitten is er een nieuwe grondverschuiving aan het ontwikkelen.

We hebben dit met een aantal mensen bekeken en zijn tot de conclusie gekomen dat we het niet tegen kunnen houden.

Het enige wat we gedaan hebben is onderaan de heuvel maatregelen genomen om de schade voor het rijstveld van onze burens zoveel mogelijk te beperken.

Maar er staat ook positief nieuws tegenover.

De overheid heeft geld beschikbaar gesteld om 1 de bruggen te renoveren en 2 een betonweg aan te leggen van Cassili-on naar Sambulawan met voldoende afwateringsmogelijkheden.

Men was er van overtuigd dat dit in 2013 gerealiseerd gaat worden.

Bij de bezoeken aan de ziekenhuizen werd ons in Palompon verteld door de directrice dat er spoedig begonnen zal worden met de bouw van het ziekenhuis.

De financiën waren geregeld alleen de grond moet nog aangekocht worden.

Het ziekenhuis in Villaba had een opknopbeurt gehad en daar waren nieuwe materialen aangekocht met een bijdrage van het gouvernement als aanvulling op wat wij in het verleden bijeengebracht hebben. Het deed ons goed dat we zien dat al het gesjouw en gezwoeg nu toch ook door de overheid wordt ondersteund.

Toen wij een keer in Cassili-on kwamen werd ons verteld dat Mevr. Auman (onze verpleegkundige die voor ons in Sambulawan gewerkt had en gestopt was omdat zij naar de VS ging.)wij hebben haar weer ontmoet en zij vertelde dat ze nog voor twee jaar naar de VS terug moet maar dan weer terug komt in Cassili-on. En dan wil ze weer graag met ons samenwerken.

Verder hebben we een aantal bezoeken gebracht aan de school in Tumamak-Villaba waar we verleden jaar onze medewerking hebben gegeven aan het tesdaprogramma(dat is een project waar kinderen die geslaagd zijn op de middelbare school een cursus van drie maanden een technische opleiding krijgen) dat kost 10000, - peso's dat is ongeveer € 200, - die ze terug moeten betalen. Dat terugbetalen begint zodra zij emplooi hebben.

Met die terugbetalingen kunnen dan weer de volgende lichting voorgefinancierd worden.

Het zal dus wel een paar jaar duren voor dat dit systeem zich zelf kan bedruipen.

Wij hebben hier al een bijdrage ingeleverd en voor dit jaar weer toegezegd.

De cursus kan starten bij een aanbod van 20 leerlingen en de overheid financiert voor iedere cursus 16 leerlingen.

Er zijn al 32 leerlingen geweest die deze cursus met goed gevolg hebben gevolgd.

Het is de bedoeling dat er dus een technische afdeling komt op LTS niveau waar de vakken metaalbewerking en monteurs opleidingen gegeven gaan worden.

Dit is een project wat in 5 jaar op volle sterkte moet kunnen draaien.

Wij hebben hier ook onze medewerking toegezegd en zullen kijken wat voor materialen en gereedschappen die redelijkerwijs verzonden kunnen worden wij bijeen kunnen krijgen.

Al met al kunnen we terug kijken op een lichamelijk moeilijke reis maar naar huis gaand met een goed gevoel dat we een goede ploeg bij een hebben die als wij er niet zijn de zaken goed kunnen runnen, mede middels goede communicatie met ons hier.

Karen van der wal en Bas Doorduyn

